

Sygn. akt V CSK 292/18

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku K.S.
przy uczestnictwie A.S.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 grudnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w C.
z dnia 16 stycznia 2018 r., sygn. akt VI Ca[...]/17,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w C. z dnia 16 stycznia 2018 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wskazując na „istniejącą rozbieżność w interpretacji art. 33 pkt 1 i art. 43 § 2 k.r.o., a co za tym idzie istniejącą potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i wywołujące rozbieżności w orzecznictwie Sądów”.

Potrzeba wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, oznacza sytuację, w której w sprawie występuje kwestia o niejasnym charakterze, będąca źródłem istotnych wątpliwości lub różnic zdań w orzecznictwie, mająca znaczenie dla oceny dochodzonego roszczenia (tak Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ. oraz z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, nie publ.). Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej na tej przesłance wymaga więc wykazania, że niejednolita wykładnia określonego przepisu prawa, będącego źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, wywołuje rozbieżność w odniesieniu do

identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.).

Twierdzenia skarżącego nie wystarczają do wykazania, by w sprawie doszło do ziszczenia się przesłanki wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przesłanki tej nie spełnia samo powołanie się na konieczność wykładni art. 33 pkt 1 i art. 43 § 2 k.r.o. Skarżący ograniczył się do stwierdzenia istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości w orzecznictwie, lecz skarga nie zawiera żadnego rozwinięcia tych wątpliwości, ani pogłębionej analizy prawnej, jak również powołania orzecznictwa, w którym wskazane przepisy byłyby rozbieżnie interpretowane. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania stwierdzono jedynie, że „w sprawie niniejszej Sądy obu instancji zinterpretowały instytucje nakładów z majątku odrębnego małżonka na majątek wspólny, oraz ustalenia nierównych udziałów w tymże majątku w sposób, który budzi poważne wątpliwości w orzecznictwie sądów”. Brak rozwinięcia wniosku uniemożliwia weryfikację, w jakim zakresie wiąże się on, w intencji skarżącej, z ustawową przyczyną kasacyjną. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu elementów kreatywnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c.).